

Τετάρτη

βράδυ, νωρίς. Μετά από μια πολύωρη συζήτηση για επαγγελματικά θέματα, ο φίλος – συνεργάτης μου έχει τη φαινή ιδέα: «Πάμε να τσιμπήσουμε κάτι εδώ δίπλα στα...»;

«Πού, άνθρωπέ μου;», τον ρωτάω. «Τι να φάμε;». Ξέρω ότι νηστεύει, όπως κι εγώ.

«Μην ανησυχείς, έχουν και νηστίσιμα», απαντά γελώντας.

Ακολουθώ χωρίς ιδιαίτερη όρεξη. Μπαίνουμε στο ταχυφαγείο (fast-food στην βαρβαρική) κι ο φίλος μου απτόητος παραγγέλλει ένα από τα νηστίσιμα πιάτα που φαίνεται να ξέρει καλά. Γαρίδες με πατάτες, όλα τηγανιτά. Ζητώ μια πατάτες σκέτη για μένα.

Ο κόσμος είναι πολύς στα ταμεία. Αναγκαστικά, πρέπει να περιμένουμε αρκετή ώρα για να έρθει η παραγγελία μας. Ο φίλος πάει να πιάσει τραπέζι κι έτσι στέκομαι μόνος εκεί, ανάμεσα στους αγνώστους και τους άδειους δίσκους που περιμένουν να γεμίσουν «με αυτές τις βρωμιές», όπως λέει και μια θεία μου τα «ετοιματζίδικα».

Θες η έμφυτη ανθρώπινη περιέργεια, θες η προσπάθεια να περάσει ευκολότερα η ώρα της αναμονής, «στήνω αυτί» κι ακούω τις παραγγελίες των διπλανών. Είμαι ήδη προκατειλημμένος, αφού μουρμουρίζω μέσα μου πως ημέρες Μεγάλης

Τεσσαρακοστής και τα φαστφουντάδικα είναι γεμάτα, από νεολαία κυρίως που ήρθε να... χλαπακιάσει κρέας, το δίχως άλλο!

«Νηστίσιμα έχετε;», ακούγεται μια φωνή, σπάζοντας τις ευσεβιστικές σκέψεις μου. Γυρνάω και κοιτάζω σαν κεραυνοβολημένος. Περιμένω να δω κανέναν... παππού που βρέθηκε τυχαία εδώ, αλλά νά' σου μια κοπελίτσα με το αγόρι της δίπλα να παραγγέλνουν! Τι; Γαρίδες και καλαμαράκια τηγανιτά με σκέτη σαλάτα μαρούλι, άλλη μία επιλογή του νηστίσιμου μενού του μαγαζιού.

Περιεργάζομαι το νεαρό ζευγάρι. Δεν φαίνεται του... Κατηχητικού, ούτε συντηρητικό. Το αντίθετο θα έλεγα. «Ε καλά, έτυχε. Σε τόσο κόσμο δεν θα υπάρχουν κάποιοι που νηστεύουν, ακόμα και νεαροί;», καθησυχάζω τις σκέψεις μου που απειλούν να γκρεμίσουν τα στερεότυπα των «καλών Χριστιανών» και των «απίστων» που έχω πλάσει.

Εν τω μεταξύ, δυο άδελφοι δίσκοι γεμίζουν με φαγητά. «Ωραία, να τελειώνουμε σιγά – σιγά με τις άλλες παραγγελίες να έρθει και η σειρά μας», σκεφτομαι ανακουφισμένος.

Βλέπω το περιεχόμενο των δίσκων: Σκέτη σαλάτα μαρούλι και γαρίδες με καλαμαράκια! «Καλά, κιόλας έφεραν την παραγγελία των νεαρών που ήρθαν μετά από μας;», αγανακτώ. Έλα όμως που σηκώνεται ένας άλλος νεαρός και παραλαμβάνει την παραγγελία, γελαστός – γελαστός!

«Μπα;», απορώ. «Βρέθηκε και δεύτερος που νηστεύει;», χλευάζω με ειρωνική διάθεση όχι για τη νηστεία, αλλά λες και μου πήραν κάποιον... τίτλο ευσεβείας.

Έρχονται σιγά – σιγά και οι άλλες παραγγελίες που προηγούνταν της δικής μας. Με χαρά παρατηρώ τα μπιφτέκια και τα σάντουιτς που αποδεικνύουν ότι... τυχαίες περιπτώσεις ήταν τα προηγούμενα νηστίσιμα. Δυστυχώς (!!!) όμως, αυτό δεν κρατάει πολύ. Να ξανά οι γαρίδες, να τα καλαμαράκια, να οι σκέτες σαλάτες! Δίπλα μου, ένας νεαρός με σκουλαρίκι και γεμάτος τατουάζ ζητάει πατάτες... ξερές, μιλώντας φωναχτά στο κινητό! Παραδίπλα, μια κοπελίτσα ζητά να μάθει αν η «Σαλάτα του Καίσαρα» είναι... νηστίσιμη!

«Μήπως ήρθαν μαζεμένα τα Κατηχητικά;», σκέφτομαι μισογελώντας, αυτή τη φορά όχι από χαιρεκακία, αλλά από ικανοποίηση. Γιατί, μα τον Θεό, δεν είναι φυσιολογικό να είναι περισσότερες οι νηστίσιμες παραγγελίες από τις αρτύσιμες, σε ένα φαστφουντάδικο στο κέντρο της Αθήνας με μέσο όρο ηλικίας πελατών τα 25 (και πολύ λέω)...!

Μιας και η δική μου παραγγελία αργεί εκνευριστικά, αποφασίζω να κάνω το...

δημοσιογραφικό μου καθήκον. Πιάνω έναν υπάλληλο που ετοιμάζει τα πακέτα για delivery και τον ρωτάω:

«Βλέπω έχετε πολλά νηστίσιμα εδώ... Μα τα παίρνει τόσος κόσμος;»

«Δεν μπορείς να φανταστείς τι γίνεται», μου απαντά. «Κι αυτά που ετοιμάζομαι να πάω τώρα τέτοια είναι. Τουλάχιστον οι μισοί, μπορεί και παραπάνω, τρώνε νηστίσιμα από την Καθαρά Δευτέρα».

Ευχαριστώντας τον για τις πληροφορίες, αισθάνομαι μια μικρή χαρά που όλο και μεγαλώνει. Χαίρομαι, όχι βέβαια γιατί επιτέλους – μετά από ένα εικοσάλεπτο αναμονής – κατέφθασε η παραγγελία και την πάω στο τραπέζι που έχει πιάσει ο φίλος μου, αλλά γιατί σε ένα μέρος που ποτέ δεν περίμενα, βρήκα ανθρώπους να αγωνίζονται για τον Χριστό!

Κοιτάζω γύρω μου προσπαθώντας να φτιάξω ένα καλούπι των θαμώνων του ταχυφαγείου: Νέοι και νέες, από 15 μέχρι 25 συνήθως και κάποιοι τριαντάρηδες σαν εμάς. Μοντέρνα ντυμένοι, με ενοχλητική οικειότητα μεταξύ των ζευγαριών, μεγάλωφωνες συζητήσεις, τρανταχτά γέλια, «καφρίλες» που συνηθίζονται σε αυτές τις ηλικίες. Μπα, δεν θα έλεγα ότι βρίσκομαι σε... Κατηχητικό ή Εκκλησία.

Κι όμως, κοιτώντας τα τραπέζια αυτών των παιδιών, βλέπω αραδιασμένες τις γαρίδες, τα καλαμαράκια και τις σκέτες σαλάτες. Περίεργη εικόνα! Εντελώς ξένη με την εποχή μας, εποχή υλισμού, υπερκατανάλωσης και άκρατης αθεΐας.

Σκέφτομαι πως οι άνθρωποι αυτοί, ήρθαν να φάνε μακριά από το σπίτι τους μαζί με άλλους συνομήλικούς τους. Κανείς δεν τους αναγκάζει να μην πάρουν κρέας, τυριά και άλλα αρτύσιμα. Δεν υπάρχει εδώ ο «οπισθοδρομικός» Ιερέας που «κάνει προσηλυτισμό», ούτε οι «αυστηροί γονείς» που «επιβάλλουν στα παιδιά» τις δικές τους συνήθειες, όπως θά' λεγε κάποιος (αντιδραστικός).

Μόνοι τους, παρέες – παρέες δείχνουν να διασκεδάζουν με αυτές τις μικρές γαρίδες και τα (κατεψυγμένα) τηγανιτά καλαμαράκια που τρώνε, αντί για τα γεμάτα λίπος, μπέηκον και τυρί σάντουιτς που καταβροχθίζουν οι διπλανοί τους.

Θεωρώ αυτή την στάση τους πολύ γενναία, θά' λεγα ομολογία. Δεν είναι καθόλου εύκολο να νηστέψει κανείς, ειδικά στη σημερινή εποχή, ειδικά σε αυτές τις ηλικίες, ειδικά μέσα σε ένα φαστφουντάδικο! Θέλει δύναμη ψυχής και σώματος, μια μικρή «επανάσταση» απέναντι στο υλιστικό κατεστημένο και την άθεη νοοτροπία που δηλητηριάζουν καθημερινά τη νεολαία.

Κι αναρωτιέμαι: Ποιος τους βοηθάει στον αγώνα τους; Η Εκκλησία, θα απαντήσουν

πολλοί. Σύμφωνα, υπάρχουν Ιερωμένοι δίπλα στη νεολαία και σίγουρα θα παροτρύνουν στη νηστεία και σε άλλα θεάρεστα έργα. Όμως, η πικρή αλήθεια είναι πως εμείς οι Πιστοί, Κλήρος και Λαός, είμαστε συνήθως απόμακροι, αδιάφοροι, ακόμα και εχθρικοί απέναντι σε αυτά τα παιδιά που στερούνται για χάρη του Χριστού!

Κλεισμένοι μέσα στο «καβούκι» μας, επαναπαυμένοι στις δάφνες της δικής μας νηστείας, δεν ενδιαφερόμαστε να δώσουμε κουράγιο και ώθηση ειδικά στους νέους, να συμμετέχουν στην Ορθόδοξη Ζωή. Μάλιστα, σίγουρα κάποιοι «ευνεβείς Χριστιανοί» θα μου επιτεθούν γι' αυτό το κείμενο, με... επιχειρήματα όπως «τι δουλειά έχει κάποιος που νηστεύει να τρέχει στα fast-food;» και άλλα παρόμοια.

Θά' λεγα πώς, όσο βαρύ κι αν ακούγεται, συχνά θυμίζουμε τους Φαρισαίους που κατακεραύνωσε ο Χριστός λέγοντάς τους Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι κλείετε την βασιλείαν των ουρανών έμπροσθεν των ανθρώπων· υμείς γαρ ουκ εισέρχεσθε, ουδέ τους εισερχομένους αφίετε εισελθείν.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να μην στεκόμαστε σαν «μπάστακες», παριστάνοντας τους Πιστούς Νηστευτές. Πιθανόν να είμαστε, αλλά καλά θα κάνουμε να δούμε πώς θα βοηθήσουμε και κάποιον άλλον, πιο αδύναμο, να νηστεύσει και να αγωνιστεί κι αυτός. Και μπορούμε να το κάνουμε, δείχνοντας ενδιαφέρον για τους νεότερους αλλά και τους μεγαλύτερους που θέλουν να ζήσουν εν Χριστώ μα κανείς δεν τους παρακίνησε ή τους είπε πώς θα κάνουν κάτι τέτοιο.

Ας πούμε εμείς μια καλή κουβέντα, έναν λόγο πραγματικά χριστιανικό επιτέλους! Ακόμα και σε κάποιο ταχυφαγείο...!

Δημήτρης Σωτηρόπουλος

Πηγές : imverias.blogspot.gr – hellas-orthodoxy.blogspot.gr – xristianos.gr